

SZENTES és VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

● Egyes lappeldányok kizárólag Schönfeld A. könyv- és papirkereskedésében kaphatók. ●

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 forint 25 kr., félévre 2 forint 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. t. 265. szám, özv. Fried Józsefne úrnő házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
mérsékelt árjegyzék szerint számít fel

Válasz egy levélre.

II.

Talán megtámadtuk a másik helyi lap szerkesztőségét, a lap szellemét, irányát vagy csak bírálat alá is vetjük mindezeket — és ez adott okot az első ütközésre?

Vagy valamiről olyan modorban írtunk, amely e város és vidéke érdekeinek egyenes megrontására törső volt az, aki ezért bennünket úgy bíralt, hogy az összeütközés elkerülhetetlen volt?

Sem az egyik, sem a másik! Az összeütközés bekövetkezett, mert mi — e város és messze vidéke áltéri kisbirtokosai érdekében — egyik fővárosi lap nyomán egy hirt közöltünk, mely szerint a körös-tisza-marosi ármentesítő társulat azon időben tartott közgyűlésén majdnem vihart idézett el a kormánybiztosi számadásokról szóló bizottsági jelentés.

A kormánybiztosi számadások, a kormánybiztosság, Horváth Gyula: ime a tiszteletréméltó (?) laptárs „nebántás virága”. Az Achillesz sark, melyet csak érinteni kell nála, hogy ideges esztázisba essen és maga körül szórja a düh tajtékát.

Szentes és vidékének elsőrangú anyagi érdekei fűződnek e számadásokhoz; kitűnt később, hogy a társulat kebeléből kiküldött vizsgáló bizottság is kemény bírálat alá vette azokat és nemcsak kifogásolni valót talált bennük, de sőt mintegy fél millió követelését is megállapította belőlük a társulatlak az államkincstárral szemben.

Már, most, megengedjük, hogy a volt kormánybiztos nagy és sok szolgálatot tett e városnak és vidékének az árvízvédelemben, megengedjük, hogy különösen Szenteset lekötölte maga iránt a társulati központ idehelyezésével, de — ha megfordítjuk az érmet és a másik oldalát tekintjük, viszont minden elfogulatlan itélőnek be kell látnia, hogy Szentes és egész vidéke ezt nagyon drágán fizetik meg, mert a kormánybiztosság elköltötte ugyan a reá bizott 10 milliót, de a kitűzött feladatnak nem felelt meg lelkiismeretesen, nem fejezte be a gátműveket, nem az óriási apparátussal és még nagyobb költséggel kezdett ártérfejlesztést és a társulatlak nyakába — mikor az autonóm, önrendelkezési jogát megnyerte

— olyan teher szakadt át a tisztelt kormánybiztosságtól, amelyet két millió forintot haladó újabb kölcsönnel lehetett csak leküzdeni.

Igenis, azok a férfiak, akik a kormánybiztosságot követték: az autonóm társulat főigazgatója, főmérnökei, mérnökei és általában műszaki közegei, viszonylag nagyobb munkát végeztek kevesebb költséggel, mint a tisztelt kormánybiztosság.

S mi értjük ugyan azt, hogy egy hirlap, mint a „Szentesi Lap”, is, hálára van lekötölvén a maga részéről annak a kormánybiztosságnak, amely a szerkesztőjét szíros hivatalba emelte, értjük azt, hogy a testét-lelkét, gondolkozásmódját ily módon a kormánybiztosságnak eladott szerkesztő ideges rángásokba esik, ahogy volt kegyurának a számadásait érintik: de a magunk részéről a laptárs minden ilyen kirívó dár-dási szolgálata dacára, e város és vidéke kisbirtokos osztálya érdekében kötelességünknek tartván a bírálatot, természetesen kellett köztünk bekövetkezni az összeütközésnek, mely aztán azóta alig-alig szünetelt.

Nem akartunk rekriminációkba bocsátkozni, annyival kevésbé, mert meggyőződésünk, hogy mindez nem segít javítani az áldatlan helyzetben.

De rákellett mutatnunk a dülő harc kiinduló pontjára: rá arra: hogy azt nem mi kezdtük, csak becsülettel megálltuk.

Lapról-lapra, tételről-tételre volna módunkban bizonyítani, hogy azóta hányszor emeltük fel tiltó szavunkat ez ádáz tusák ellen és hányszor követeltük sürgősen a békeséget.

Nem azt a békét, mely megteszti a vért, mely a feleket ismét arra a lélekbutító szerepre kárhoztatja, mint korábban volt; hanem tisztességes, a közérdek javát szolgáló békét, amelyben mindenik fél megtartja teljes akciószabadságát, de megbecsüli egymás véleményét. Békét, melyet ne bomlaszson meg az ellenkritika, ha az tisztességes és nem szolgál mást, csupán a köz javát.

Ilyen béke azonban soha nem kellett és lassan-lassan, ahogy mi mind mélyebb betekintést nyertünk a közállapotokba, ahogy kihántottuk onnan a régi közigazgatási bűnök özönét, ahogy visszaköveteltük a népnek az elhárított közvagyont, a laptárs — dár-

dási minőségéhez hiven, a bűnupalástolás ökölharcosa lett: — ökölharcosnak mondjuk, mert soha hirlap nálunk olyan tisztességtelen, erőszakos fegyverekkel nem küzdött a maga jogtalan, erkölcs-telen álláspontja mellett, mint ez az ujság, mely előtt nincs semmi szentes igazmondás, sem egyéni becsület, sem tisztesség, sem tudás, sem tekintély.

Békeszavunknak a pusztában kellett elhangzani ilyen ellenféllel szemben.

Béke? Nem és nem! Soha és soha! Csak mindég dülő harc és háború.

S ha olykor — mint legutóbb a polgármester-választáskor is — ravasz módon a békejobbát látszott nyújtani ez az ellenfél — ettől bizonyára még jobban kellett — a multak tapasztalátán okulva — irtóznunk, mint a vele folytatott legádázabb küzdelemtől; mert a béke édes-mézes szava mögött mindig keresnünk kell a hátsó gondolatát: mit is akar most? milyen egyéni érdeke követeli most azt a békét?

Egy ellenfél, akinek — hogy közmondásosan fejezzük ki magunkat — még a száján kijövő lehelet is hazugság: lehet-e az ilyennek békeajánlatában megbizni?

Ez volt az összeütközés első percétől és ez ma is az álláspontunk vele szemben.

És dacára ennek, dacára a több mint két éve dülő ádáz tusáknak, nem érhet bennünket a vád, hogy mi a béke áldásos műveiről megfeledkezünk, e város és vidék szellemi és anyagi érdekeit csak egy pillanatra bár szemelőltévesztettük volna.

Sőt bátran mondhatjuk, hogy e részben némi sikert is mutathatunk fel, — minek, hogy áldásos gyümölcsseit már is nem élvezzi e város és vidéke: bizonyára nem a mi hibánk.

Kezdeményezésünk történetét, hogy egy megyei közkórháznak Szentesen leendő létesítése tárgyában a vármegye törvényhatósága egy bizottságot küldött ki. Megpendítettük az árvaház, meg a szegény-menedékhely létesítésének eszméjét s ilyenek létesítése érdekében többször felszólaltunk. Küzdöttünk a város jól felfogott érdekében a nagy költségű keramitút-burkolat ellen, amely annyi pénzt nyelt el, amennyiből a vasút-utdán kívül még a vásárhelyi-útca is trachittal lett volna kikövezhető és így az általános

köveztvám behozható. Sürgettük több ízben az úcai világitás reformját, növevelésünk, gimnáziumunk továbbfejlesztését és e két utóbbi részben örömmel értük meg a sikert — bár növevelésünk taneszközeit még koránt sem tartjuk a követelményeknek megfelelőeknek. Szorgalmaztuk a felsőpárti kiseddó felállítását — máig is hiába.

Végül — amit első sorban kell vala említenünk — soha nem szüntünk meg közlekedési eszközeink javításán munkálni s e részben épp a közelmúlt napokban értük meg az örvendetes tényt, hogy — amiért annyit küzdöttünk — a szentes-vásárhelyi vasút kiépülése immár biztosítva van és maga e vidékre oly nagyfontosságú vonal bizonyára még ez évben átadható lesz a forgalomnak.

Ime, a béke művei, miket nem hanyagoltunk el a harcok hevében sem.

S így azt hisszük, jogunk van mondani: hogy e harcok ódiumból parányi rész jut nekünk, mit nyugodt lélekkel veszünk magunkra.

A Döme-ügyek. Mint rendesen, híven a hazudozás rendszeréhez, az igen tiszteletreméltó (?) »Szentesi Lap«-szóval is a maga módja szerint veszi bírálat alá a közíg, bizottság feyelemi választmányának a Döme-féle sikkasztással kapcsolatos feyelemi ügyekben hozott elsőfokú ítéletét.

Azon kezd, hogy a feyelemi választmány bizonyára célzatosan lett oly napra összehívva, melyen annak összes választott tagjai (Fekete Márton, Kiss Zsigmond, rendes tagok és Bányai József póttag) sajtóesküdtszéki tárgyaláson Budapesten voltak elfoglalva, hogy így a főispán minden fejezettség nélkül hozhasson vagy hozathasson feyelemi ítéletet a városi tisztviselők fölött a feye. választmány két kinevezett állami tisztviselő tagjával, kik sem az itteni állapotokat, sem ezen szövevényes ügyet nem ismerik.

Bizony mi ebben csak egy célzatoságot látunk: a tiszteletreméltó ujságvakmerő és roszaakaratu hazugságát, mert abból, amit a fentidézett passzusban elmond, egyetlen egyszerű szó sem igaz.

Mert az a bizonyos sajtóesküdtszéki tárgyalás február hó 25-én volt Budapesten, míg a feyelemi választmány február 27-én volt gyűlésre összehívva, hogy a szóban levő feyelemi ügyekben ítéljen; az összes választott feyelemi biz. tagoknak tehát, a kik február 25-én délután 2 órákor már letanultak, módjukban volt, ha akartak, február 27-én itthon lenni.

Bizonyosság erre éppen az ügyézi véleményét adott helyettes ügyész, Mátéffy Ferenc dr., a kinek sajtóperében az a bizonyos esküdtszéki tárgyalás Budapesten tartatott és aki dacára ennek itthon volt a feye. választmány gyűlésén.

De hazugság az is, mintha Fekete Márton ezáltal részt vehetett volna a feye. választm. gyűlésében.

Mert ő e feyelemi ügyekben vizsgáló biztos volt s így helyette Bányai József

póttag lett behiva, ki az okon nem jelent meg, mert a bpesti esküdtszéki tárgyalásról Jászberénybe utazott rokonai látogatására.

Kiss Zsigmond febr. 27-én a d-utáni vonattal jött haza Budapestre. A nap folytán a főispán több ízben, így meyerkeése után is elküldött érte, de ő, az úton történt eltörődöttséggel mentve ki magát, nem jelent meg.

A célzatosság hát nem a főispán részében, hanem a »Szentesi Lap« hazudozásában.

A feyelemi választmány megjelent tagjai reggeltől délig, délutántól estig tanulmányozták az előttük fekvő feyelemi ügyeket, megismerkedtek azokkal tökéletesen s csak így hozták meg az elsőfokú ítéletet egyhangúlag, tehát a főispán döntő szava nélkül.

S hogy mennyire behatóan foglalkoztak a kérdéssel, mennyire tanulmányozták azt minden részében, mi sem bizonyítja jobban, mint az a körülmény, hogy merőben ellentétes álláspontra helyezkedtek az ítélet meghozásakor az ügyézi indítvánnyal.

Mig ugyanis az ügyézi indítványa fokozatos felelősség kimondását javasolta, vagyis azt, hogy az a sikkasztás kárért első sorban a sikkasztók, második sorban a számvényők, harmadik sorban a polgármesterek és csak 4-ik fokozat mondassék ki az ügyész ellen, Borsos Péter pedig mentessék fel: addig a feyelemi választmány az előbb felsorolt tisztviselőkre egyhangúlag egyetemesen mondta ki a felelősséget, Borsos Pétert pedig 300 ft pénzbírságra ítélte.

Az első ellen semmiféle vizsgálat sem volt szóban a feye. választmány előtt. Ezzel az a választmány hát nem is foglalkozott.

Igy esik, hogy az igen tiszteletreméltó (?) »Szentesi Lap« egész közleménye célzatos hazugság.

Városi közgyűlés.

(Február 29.—márc. 2.)

Három napig tartó, elég küzdelmes közgyűlése ért véget tegnap Szentes város képviselőtestületének, mely egyike volt a legtanulságosabbaknak.

A nagykés lovagjai: Sima Ferenc és Balogh János mérték össze a feyevrüket azzal a higgadt, minden szenvedélyeskedéstől ment párttal, amelynek célja — minden személyes vagy mellékkérdéstől menten — kizárólag e város javán munkálni és az összemérkőzés eredménye szembéllég, különösen pedig erkölcsi tekintetből az, hogy a nagykés hada korántsem olyan félelmetes, amilyennek látszott és kitartással, szoros összetartással nem nehéz megtörni azt az átkos erőt, mely a közkérdések elbírálásában a személyes bosszút és gyűlöletet ültette a józan megfontolás és közérdek helyébe.

Érdekes megfigyelésekre bő alkalom kínálkozott e 3 napos közgyűlés alatt. Balogh János idegessége, epés türelmetlensége és színészi alpthóza, Sima Ferenc sokszor őrjöngésbe átsapó dühe, mellyel magát rekedtde kiabálja visszatartó ellentétben áll azzal a higgadt, tárgyilagos komolysággal, mely a józan párt vezérszókat: Fekete Márton, Szeder Jánost, Kiss Zsigmondot és Kristó Nagy Istvánt kitünteti s a maró gúny, mellyel külö-

nösen Fekete Márton leveri a tarthatatlan ellenérveket, minden körülmények között e pártnak biztosítja az erkölcsi, sok esetben, ha az összetartás megszilárdul, a számbeli sikert is.

Tagadhatatlan, hogy Fekete Márton e három napos közgyűlési vitákban közéleti szereplésének legszebb diadalait aratta. Beszédei lelkes éljenzésre ragadták a pártot és ezt az éljenzést nem kellett sem kézintésekkel, sem galoppinokkal mesterségesen kicsikarni: önként jött az, szívből fakadt, elismeréssel annak, hogy igaz ügyért, a város javáért lépett sorompóba.

A gyűlés lefolyását egyébként a következőkben adjuk:

Elnök: Magyar József helyettes polgármester, hétfőn délelőtt 9 órákor megnyitván a gyűlést, a tárgysorozat előtt Balogh János szóval Horváth Gyula arcképeknek ünnepies leleplezése érdekében.

Ez iránt a közgyűlés még a múlt év május havában hozott határozatot, mely azonban többek által megfellebbezhető. Minthogy e főlebbezés mindez ideig elintézve nincsen; minthogy továbbá a törvény szerint — minden közgyűlési határozat, ha az az ellen benyújtott főlebbezést a fölöttes hatóság bizonyos időn belül el nem intézte, jogerősnek tekintendő; minthogy végül ez a bizonyos törvényszabta határidő már eltelt: indítványozza, hogy az elnök az arcképleplezés idejére névze javaslatot tegyen s akkorra a diszközgyűlést összehívja.

Cs a t ő Zsigmond dr. megjegyzi, hogy tudtával is létezik ugyan ilyen főlebbezés, de ez soha a törvényhatóságához felterjesztve nem lett.

Elnök indítványára ezután elhatározza a közgyűlés, hogy a következő napi gyűlés elé az ügy mibenállásáról jelentés terjesztessék, amelynek alapján a további intézkedések meg fognak tetetni.

Ezután a tárgysorozatra tért a közgyűlés, melynek első pontja: a f. évi virilisk névjegyzékének összeállításáról szóló jelentés és az az ellen benyújtott felszólalások.

A felszólalók közül többet felveendőnek határozott a közgyűlés a névjegyzékbe, másokat meg elutasított s az így kiigazitott jegyzék fog a fölöttes hatósághoz felterjesztetni.

A tárgysorozat 2-ik pontja a f. évi költségvetésnek — a törvényhatóság utasításához képest leendő tárgyalása volt.

Sima Ferenc, ki első szóltott a tárgyhöz, természetesen most sem szavazta meg a költségvetést, még általános tárgyalásába sem megy bele és erre névze elmondja mindazt, amit már korábban elmondott vagy lapjában megír s amiből csak egyetlen tény domborodik ki világos, éles körvonalakkal: hogy előtte előbbvaló a személyes gyűlölség kielégítése a közérdeknek.

Fekete Márton emelkedett ezután fel, hogy egyikét mondja el legszebb, legértelmesebb, érvekben leggazdagabb beszédeinek. Mindenki előtt ismeretes — ugymond — a polgármester-választás alkalmával elfoglalt álláspontja. Akkor nyíltan vallott nézetét most sincs oka mítsem változtatni, de azért, mert az a választás nem a többség akarata szerint folyt le, abból, hogy — közbevetett, de már végleg elintézett főlebbezés dacára a polgármesteri székből nem az őt, akit a többség ott látni óhajtott volna, nem az következik, hogy most már önmagunk ellen fordítsuk a kést és városi adminisztrációnk előttünk sebet a költségvetés meg nem szavazásával. Sőt ellenkezőleg: minél kevesebb bizalommal vanunk a polgármester vagy a tisztikar iránt, annál inkább érdekünkben áll a kezét egy szigorú költségvetéssel megkötöni: amelyet akarunk nélkül túl nem léphet, amelynek keretén belül a közigazgatást vezetni kénytelen. Tévedés azt hinni, hogy a költségvetést akár egy polgármesternek, akár a tisztikar bármelyik tagjának szavazuk meg. Megszavazuk azt önmagunknak, meg községünk adminisztrációjának, meg kell szavaznunk azért, hogy községi háztartásunk rendezett legyen

és ne adassék senkinek jog, magasabb arányban beszédni a községi pótadót, mint amennyiben éppen szükséges. Épp ezért melegen ajánlja a képviselőtestületnek, hogy a költségelirányzatot általánosságban elfogadva, annak részletes tárgyalását megkezdjé.

Filó Lajos dr. szintén nem fogadja el a költségvetést sem általánosan sem részleteiben. Szedes János talpraesett beszédében érvel az elfogadás mellett s miután Sima Ferenc még zárszóval él, a kérdés névszerűtől szavazással dől el, mely alkalommal a képviselőtestület 76 szóval 65 ellenében a költségvetés el nem fogadását határozta el.

Az előre haladott időre való tekintettel elnök ekkor a gyűlést bezárja és a folytatólagos tanácskozást másnap délelőtt 9 órára tűzi ki.

Március 1-én d. e. 9 órakor Magyar József helyettes polgármester a közgyűlést újból megnyitván, előterjeszti, hogy az előző napi megbízatásához képest tájékoztatta magát a Horváth Gyula arcképeinek leleplezése tárgyában hozott közgy. határozat s az ez ellen beadott fölébbezés ügyének mi-benállásáról.

E szerint a fölébbezés törvényes határidőben tényleg beérkezett és iktatózva van. Minthogy azonban ez még Sarkadi N. Mihály polgármesteri hivataloskódása alatt történt, minthogy továbbá az ügy elintézés végett nevezetnek kiadottak ugyan, de tisztéről történt lemondása alkalmával hivatali utódjának általa át nem adottot: ez okon ő egyenesen a volt polgármestert kereste meg felvilágosításért: mi történt a fölébbezéssel?

Érre közvetlenül most a közgyűlés előtt kapja a volt polgármestertől az értesítést, hogy a fölébbezés most is ott van Sarkadi Nagy Mihály lakásán és ime, el is küldi azt a helyettes polgármesternek.

Ily módon azt hiszi, lehelyesebb, ha a fölébbezés most terjesztetik fel elintézés végett a törvényhatóságához s majd csak aztán határoz a közgyűlés a leleplezés ünnepsége iránt. Balogh János előbb a főjegyzőt kívánja felőssé tenni a mulasztásért, mert annak kötelessége lett volna, a beérkezett fölébbezést felterjeszteni.

Persze, nem tudta, hogy e határozat hozatala és a fölébbezés benyújtásakor még nem Mikócs Ödön dr. volt a főjegyző s hogy indítványa másfelé üt, mint ahová célzó. Majd, mikor ez iránt felvilágosítást nyert, a fölébbezés felolvasását indítványozta és ennek megtörténte után pompás színpadi gesztusokkal adott kifejezést az ügy nevezetéről a közgyűlés felhagyó adásának a fölött, hogy ilyen hangú fölébbezést mernek betervezni.

Hát bizony, tájhatnak úgy neki, mint a nagy kérés hadának azok a keserű igazságok, amik e fölébbezésben foglaltatnak.

Találva érezheti magát, hogy az egész Horváth Gyula-tüntetés annak van jellemző, ami: egy jól teljesített rehabilitációs szolgálat ellenszolgálatának és kortesmanővernek. De a fölébbezőknek ez a szent meggyőződésük és ezen — ismervé a körülményeket, melyek közt ama bizonyos — akkor kisbicskás egyének az arckép megfestéséhez szükséges költséget összekunyorálták, úgybevetve az akkori helyi és országos eseményeket — ma sincs okuk változtatni, sőt ma kevésbé, mint akkor, mert előre látják, hogy Balogh János ezen az arckép-leleplezésen fogja kezdeni korszakalkotó orsz. képviselői működését.

Beszél még Balogh János, kidülledő szemmereszéssel és kellő színfalhasogató alpthózzsal arról is, hogy oda jutottunk e hát, hogy itt Szentesen a hálát és elismerést kell megvédelmezni túlkapasok és erkölcselen támadások ellen?

Nos hát, jegyezze meg magának a nagy kések e felkapott vezére azt, hogy a hála és elismerés, de a közérkölcök tanából sem fogad el tőle és hadától a fölébbezők egyike sem leczkét s őtőle legutolsó sorban nem.

Az, aki rövid pár hónap alatt 3-szor változtatja politikai hitvallását, mint Balogh János; aki — ahogy a kényszerűség hozza magával,

ma ősmamecluk, holnap függetlenségi 48-as s még annyira sem képes megóvni a tisztesség látszatát, hogy legalább addig várjon, míg mandatumának kézirátján megszabad a tinta, máris átsap Ugronistának, a politikai cédaság ilyen tojástancosa ne tartson leckét senkinek a közérkölcök tanából; ő és hada, akik a hálát és elismerést olyan csúfosan felrugták, mikor e városnak közbecsülésben álló és 14 éven át volt orsz. képviselőjét, Törs Kálmán, aki magának ez idő alatt elég elévülhetetlen érdemet szerzett, a nép bizalmából és szeretetből, öns céljaik célérése miatt annyi fondorlattal, cselszövással kitérűt, ne vegyék a hála és elismerés szavát még ajkukra se, mert ezzel e szent érzéseket csak megfertőztetik.

Ennyit kívántunk megjegyezni arra az illetéktelen, mert tisztátalan forrásból fakadt indignációra, mellyel Balogh János és hada a fölébbezést a törvényhatóságához felterjeszteni határozta.

Es ezzel áttérhetünk mi is a közgyűlési tárgysorozatra, melynek 3-ik pontja: Burián Lajos v. ügyész indítványa a létesítendő árva-ház ügyében, törvényes határidőre meghirdetendő közgyűlés tárgyául tűzött ki.

A szentes-vásárhelyi vasút építési költségéhez való hozzájárulás kérdése jött ezután napirendre.

Szánthó Lajos szolt első a kérdéshez, aki persze nem szavazza meg a hozzájárulást, még pedig a többek közt azért sem, mert azt hiszi, hogy — ha ez a vasút kiépül, elviszi tőlünk a vármegyét Szegedre.

Monumentális beszéd volt, mellyel ezután Fekete Márton Szánthó tarhatatlan érveit sorra halomra döntötte. Ime, mondá, eddig küldtük a vármegyét, hogy csak menjen, pusztuljon innen; most meg attól félünk, hogy az épülő vasút elviszi tőlünk. Hogy ebben az okoskodásban hol a ráció: azt magyarázza meg Szánthó Lajos. Hiszen éppen azért akarnak tőlünk a községek — mint megyeszékhelytől, elszakadni, mert ide, a központba vezető közlekedési eszközeink minden kritikán alól állanak és városunk, mint megyeszékhely, az év egy nagy időszakában szinte megközelíthetetlen. A kérdéses vasút kiépítése fölött itt már fölösleges vitáznunk. Egyenes legyen vagy görbe, épüljön vagy ne? — ez mind el van döntve. Itt csak arról lehet szó: érdekében van-e Szentesnek, mint egy már meglévő vasútvonal tulajdonosának, hogy a most továbbépülő vonalrész létesítésénél, fentartásánál szava legyen s ő — így fogva fel a kérdést, igenis úgy látja, hogy e városnak ma nincs ennél fontosabb gazdasági érdeke. Épp ezért megszavazni kéri a 60,000 ft. hozzájárulást.

Balogh János azt állítja, hogy ő következetes férfiú. Ez a következetesség, a közérkölcöcsősségek természetes folyománya. Igaz: aztán szakaszott olyan is az egyik, mint a másik s ezt be is fogjuk nyomban bizonyítani.

Balogh János ugyanis azt állítja, hogy ő korábban is mindenkör a 60,000 ft. feltétteles megszavazása mellett volt, ő hát következetes marad önmagához ebben a kérdésben ép úgy, mint a politikaiában. Most is, ő következetesen, ugyanazon feltétellel, mint korábban, hogy ti. az épülendő vasút egye-sül a már meglévővel, megszavazza a 60,000 ft. rt. Mert Balogh János következetes férfiú.

No hát, utána jartunk a dolognak és a valótnyán, hogy Balogh János csakugyan következetes férfiú.

Következőleg cserélgeti fel, mint valami rossz kabátot, a politikai hitvallását, következetesen rugja fel ő maga a hálát és elismerést, de követel másról e két szép erény tisztelbentartását és következetesen változtatja a helyi kérdésekben is a nézetét a szerint, ahogy a kisbicska vagy a nagy kérsend lovagja.

Mert — ahogy meggyőződünk róla s ahogy erről bárki is meggyőződhet: az 1891. évi április hó 20-án tartott városi közgyűlés 28. számú határozatához csatolt okmány sze-

rint, azon kérdés felett: vajon a városi képviselőtestület 95.890. sz. határozatában kikötött azon feltételeket, hogy a vasútépítés költségeihez csak az esztelen járul, ha az egyesülés a meglévő vasutakkal létrejön s ha a kormány 200,000 ft. rt. ad e költségekhez — továbbra is fenn kívánja-e tartani vagy nem? — Balogh János nem-mel szavazott. Vagyis: feltétlenül megkívánta szavazni a 60,000 ft. rt.

De azért Brutusz derék, következetes férfiú és utána csak természetes volt, hogy Sima Ferenc most már sehogy se mutatkozott hajlandónak a 60,000 ft. rt. meg-szavazni, sőt megselekedte azt a szarvas boldonságot, hogy a vasutat csak Mindszentséssel indítványozta kiépíteni.

Fekete Márton felett meg a két derék úrnak, maró szatirával ostorozva a nézeteik örökös ugrándozását, majd meg Ecséri Lajos dr.-on útvé egy hatalmasat a közbeszólásaiért.

Utána Szedes János mérte a végcsapást a két nagy kérésű vezérférfiúra, mondván, hogy egyik megszavazná a hozzájárulást, másik nem, hát most már honnan tudjuk: melyik a hideg, melyik a meleg. Ő és Kristó Nagy István egyébiránt a megszavazást ajánlják a közgyűlésnek.

Balogh János, személyes kérdésben szövalva fel, újból bizonyítja, hogy ő következetes férfiú. Vissza is utasítja a következetlenség vadját. De szeretné tudni: miben áll a Fekete Márton következetessége, aki maga is elősérdüncet tartja az egyesülés kérdését s dacára ennek feltétlenül megszavazná a 60,000 ft. rt.

Fekete Márton meg is adja a választ úgy, hogy a nagy kérésű törvényhozó idegesség lesz tőle és megsejgyenli magát. Kár ezt a következetességet olyan nagyon feszegetni, mondá. Mert mostanában a következetességnek olyan sajtóságos jelenségeivel találkozunk, melyek éppen nem alkalmazatosak e kérdés bolygatására. Sőt hiszem, hogy e következetességnek rövid időn még furcsább jelenségeit is lesz módunkban észlelni.

A tárgy kiléven merítve, a kérdés felett a képviselőtestület névszerűtől szavazással oly módon dönt, hogy 67 szó ellenében 81-el nem szavazza meg a hozzájárulást, mire az elnök az napra a közgyűlést bezárva, folytatólagosan másnap reggeli 9 órára tűzi ki a további tanácskozást.

Tegnap délelőtt 9 órakor kezdődött hát a folytatólagos közgyűlés, a téglázás ügyében Tanácsikkal, tanácsi határozat alapján kötött szerződés bemutatásával, mely-nél Sima Ferenc a tanács ellen vizsgálatot indítványoz elrendelni, amiért e javadalmat, bár a közgyűlés jóváhagyásának fenn-tartásával, bérbé adta.

Indítványa mellett szölt Udvardi Sándor, aki (saját szavait idézzük) csak a jogsérelemben lát igazságot, továbbá Káta Pal János; ellene és a szerződésnek jóváhagyása mellett Szedes János, Kristó Nagy István, Kálmán Mihály és ifj. Váraday Lajos.

Vége névszerűtől szavazással a közgyűlés 78 szóval 36 ellen a bérleti szerződés jóváhagyása, úgy szintén az utcai világitás iránt az újjavállalkozóval kötött vállalati szerződés is.

A helypénzszedési jognak ez évre történt bérbéadás szintén jóváhagyott és határozata ment, hogy a város a jövő évtől e javadalmát házilag kezeli.

A következő tárgyak a 13-ik pontig békésen elintéztetvén, a sertésvágóhid létesítése vagy nem létesítése fölött fejlődött ki ismét élénk vita.

Nem kell a sertésvágóhid Sima Ferencnek és több társának; Udvardi Sándor ismét megerezt egyet a szafos bölcs mondasáiból, hogy aszongya: ott van hat lyuk, abban csinálják a disznót (saját szavai); mig dr. Pollák Sándor nemcsak a sertésvágóhid felállítására, hanem a mellett is érvel egészen alaposan, hogy még egy állatorvosi állás rendszerezessék.

Ez utóbbi indítványa egyhangúlag elfo-

gadattott, valamint az is, hogy a város nem épít sertes-vághidat.

Szép befejezést nyert a 3 napos közgyűlés a főgimnázium 11-ik tanári állásának rendszeresítése fölött kifejtett vitával.

Sim a Ferencnek nem kell a 11-ik tanár, mert ő haragszik a tanárookra, de nem kell Szánthó Lajosnak sem s ők egy évig még el is szeretnék az állás rendszeresítését odázni.

Kiss Zsigmond, Fekete Márton és Szedler János szépen, igazán nemes hévvel, és áthatva e kérdés nagyfotosságától érvelnek az állás szervezése és a pályázat kihirdetése mellett, mire a közgyűlés, névszerinti szavazással, 63 szóval 48 ellen rendszeresíteni határozza a 11-ik tanári állást.

Délután három-negyed kettő volt, mikor a jegyzőkönyv-hitelesítők megválasztása után, elnököl helyettes polgármester, lelkesen megéjlenzve, a gyűlést bezárta.

Ujdonságok.

Szentes, 1892. március 3.

— **Személyi hír.** Zsilinszky Mihály főispán a f. hó 1-én pár napi tartózkodásra Budapestre utazott.

— **Interpelláció.** A most lefolyt városi közgyűlés második napján Kálmán Mihály képviselő igen helyén való interpellációt intézett az elnököl h. polgármesterhez a kispiazi ártézi kút elhanyagoltsága ügyében. Az interpellációra azt a választ kapta, hogy a vállalkozónak mindez ideig nem fizette ki a város az alagsóvezetés vállalati összegét s hogy a vízvezeték építője egy évi jóállást vállalt az alagsóvékéért. A közgyűlés e választ tudomásul vette, egyben utasította a tanácsot, hogy a kút elhanyagoltsága tekintetében a vizsgálatot megtartva, annak építésben tartása iránt haladéktalanul intézkedjék.

— **Ármentesítési teherviselés.** A csongrádsóvénnyházi ármentesítő társulat véleményező bizottsága, febr. 29-én délután, Kállay Albert min. biztos elnökele alatt ülést tartott Szegeden. A hosszas, beható vita és tanácskozási tárgyat az ármentesítés teher-viselési arányának megállapítása képezte. Két irányzat merült föl. Egyik a kataszteri alap elfogadása a teher megosztásánál, másik pedig azon indítvány, hogy készíttessen a társulat egészen új osztályozási terveket. Megállapodás nem jött létre s így a két javaslatot a min. biztos fel fogja terjeszteni eldöntés végett a földmivelési miniszterhez.

— **Fogyasztási adóhivatal.** Nem régiben érdekeltek fel azon visszás és a közönség szájközlésével összeütköző intézkedés ellen, hogy a városi fogyasztási adókezelőséget a hatóság a túl a kurcái épületben helyezte el. Most arról értesülünk és örömmel adunk róla hírt, hogy felszólalásunk nem történt hiába, mert a tanács egy — a város belterületi épületekhez ragasztandó olyan toldaléképület építését határozta el, mely a közönség kényelmi igényeinek megfelelően és amelyben a fogyasztási adóhivatal lesz elhelyezendő.

— **Harmadik átvedlés.** Megszemélyi híreztet nagykedű Balogh János, a nemzeti honaty, megerkezvén vasárnap délután Szentest, dicső bevonulását tartá a vasútállomástól a 48-as népkörbe. Nagy kiüntetéssel fogadták a következőket férfúit, aki sietett is eldicsekedni, hogy ime: ő milyen nagy ember; a t. Ház, alighogy kuszóbat átletpte, beválasztotta őt egy bizottságba, a vizügyibe. Tyűh! a milliómat! Hát ott is mindjárt felismerték benne a nagy tehetséget! Mert úgy szolt a magyarázat, hogy a bizottságokba szemem szedik, megválogatják ám a jók legjavát, tehetségesek lehetésgeségeibbejt. A derék sinók szájatva hallgatták, mohon nyelték a nagy férfú öndicséretét. Világért se gondolta meg egy se, hogy az öndicséret nem épen vanília illatú, no meg, hogy minő áron is jutott be a következőket Balogh Já-

nos abba a vizügyi bizottságba? Kinek is jusson eszébe, hogy ez természetes követelménye volt a derek férfú **harmadik átvedlésének.** Mert a dolog tulajdonképen így áll: Miután Balogh János, csupa következőkességből ösmamelkűből függetlenségű 48-as pártívá gubózdott át és ezen ujpolitikai hitvallásával a szentesi választók többségét elbolondítva, mandátumhoz jutott, Budapestre érkezve, a legsürgősebb teendője volt, lehámozni magától a kényelmetlen függetlenségű 48-as bört és átvedleni Ugronistá-vá. Ily módon, csupa következőkességéből 3 hét alatt 3-szor váltott ujelveket és — közelebb jutott a nemzeti pártához, vagyis Horváth Gyulához. Az országghz megalakuláskor első dolog, a szakosztályok tagjainak megválasztása, ami úgy történik, hogy minden országgyűlési ellenzéki pártárnyalat **előre megnevezi** és tudatja a szabadelvű párttal, hogy saját férfiai közül kiket kíván e szakosztályba beválasztani. Rendszerint ezek a kijelöltek is választatnak aztán be, ami természetes és a pártok kölcsönös méltánosságán alapszik. Ugye az Ugron-párt, melynek Balogh János és Sima Ferenc az időszerint, irthon tett szent fogadalmuk következőkességét szegésével, hivatalosan is tagjai, épen csak annyi tagot számlál, ahány szakosztályos és bizottság van a t. Háznak. A párt hát kénytelen volt minden bizottságba egy-egy emberét bedugni s így érte Balogh Jánost az a kénytelen megtszteleltetés, hogy az Ugron-párt őt jelölje a vizügyi bizottságba, Simát meg a közlekedésibe. A politikai cédaság sóvány jutalma ez, ára a harmadik átvedlésnek.

— **Gazdabál.** A hétfőn lezajlott gazdabál, melyet a gazdálkodó ifjak a Kassalóban a csongrádmegeyi gazdasági egylet javára rendeztek, egyike volt az idei farsang legsikerültebb vigalmainak és vígságos voltában méltó temetkezése volt Karneval ó fenségének. A nagy bál termet szépen megtöltötte a közönség és a szünórát kellemes izgalommal töltötte ki az akkor megejett sorsolás, melynél nem egy értékes nyeresémmegjutott a szerencsésébb nyerőknek. A vigalom a gazdasági egylet javára is szépen gyűmölcsöz, mert — mint értesülünk — a tszta jövedelem haladja a 80 forintot.

— **A főkapitány figyelmébe.** Többfelől érkezett hozzánk panasz, de magunk is meggyőződünk róla, hogy az iparostanonczok iskolából kijövet, estéknént milyen vadállati üvöltéssel tartják bevonulásukat a városba a túl a kurcái tanteremből és mint vonul ez igazán a zsiái hordához hasonlatos siserahad a fúteczan éktelelenül orditozva végig. A bevonulás szükségképen a rendőrség tanyája előtt esik meg. Felhívjuk erre a főkapitány figyelmét, ha talán rendőrei olyan siketséggel lennének megverve, mely hallatanná teszi nekik azt a rivalgást és a közönség és rend érdekeiben kérjük: foganatosítson erélyes rendszabályokat ez ifjonti üvöltök megfékezésére.

— **Uj irodalmi társaság.** Mint örömmel értesülünk, Szegeden a mult vasárnap megalakult, vagy inkább halottaiból feltamadott a **Dugonics-társaság**, melynek működési köre vármegyénk területére is kiterjed. Az új irodalmi körnek a megalakuláskor számos vidéki író lett a tagja s hisszük, hogy a kör e vidék kulturális életében hovaelőbb számottevő tényező lesz.

— **Egy kis riadalmat** keltett hétfőn d. e. 11 órák az órtorony vézsongása, mely az I. tizedben jelzett tüzet. Szerencsére vak láрма volt az egész, mert tüzesetnek hire-hamva sem volt, csupan a kéményseprők égették ki a kispiaei Halasz Szabó-féle ház egy kéményét s annak kicsapó lángja riasztotta meg a toronyórt is.

— **Utcai világitásunk ellen** sok a panasz. Épp ma ismét panaszt tettek nálunk, hogy a

vásárhelyi utcán a Libwert-féle boltig még csak pislognak valahogyan a lámpák, de ott véget ér a civilizáció, megszűnik a felvilágosítottág és onnan túl, ki az út végéig egip-tomi sötétségbe borul éjt-éjrtle a világ. Mi igaz mi nem a panaszból? azt derítse ki a főkapitányi vizsgálat. Tény az, hogy saját tapasztalásunk szerint is, utcai világitásunk az utóbbi időben városszerte nagyon nyomorúságos.

— **A főgimnáziumi ifjak bálja**, mely a f. hó 5-én, tehát már a bójtben esik és a megyeház nagytermében lesz megtartva, az előkészületekből ítélve, igen sikeres vigalomnak ígérkzik. Ahány odavaló növendékleány van a városban, mind készül e vigalomra és az ifjúság csinos táncrenddel lepi meg a nőket. Szóval: rendezőség és közönség egyaránt azon van, hogy ez az első debű jól üssön ki és a közös igyekezetet bizonyára fényes siker is fogja koronázni.

Egész selyem, mintázott Foular-dokát méterenként 85 król egész 4 frt 65 krig (mintegy 450 különböző árnyalalban) megrendelt egyes állnyokre, vagy egész végekben is szállít házhoz szállítva, postabér- és vámentesen **Henneberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zúriohben.** Minták postafordulóval küldetnek. Svájca címzett levelekre 10 kros hóval ragasztandó. (6)

MEGHÍVÓ.

A Csongrádmegeyi kör e. f. 1892. évi márczius hó 6. napján d. u. 2 órákor, Szentes város közgyűlési termében rendes közgyűlést tart, melyre a tagokat ez úton tisztelettel meghívom.

Szentes, 1892. március 2.

S. Szabó Sándor,
elnök.

Tárgyszorozat:

1. Alapszabályok bemutatása.
2. Pénztár átadása és átvétele iránt bizottság kiküldése.
3. Esetleges indítványok tárgyalása.

Irodalom.

A **Vasárnapi Ujság** február hó 28-iki száma a következők tartalommal jelent meg: »Báro Bánffy Dezső, a képviselőház új elnöke.« (Arcképpel.) — »Volkánok.« Költemény Kisteleki Edétől. — »Nagy impostorok. II. A Rákóczyak profétája.« — »Egy ismeretlen intézet.« (Képekkel: 1. A meteorológiai magyar királyi központi intézet Budán. 2. Az intézet csillagvizsgálója. 3. Az ógyalvai csillagvizsgáló. Konkoly Miklós fényképei után rajzolta Hary Gyula); Kohányi Gyulától. — »A japáni nagy földrendés.« (Képpel: Hegyszakadás az Asamayama vulkan-hegységben, Japánban.) — »Az 1892-iki nagy háború.« (Képekkel: 1. Skiernievicze ostroma. 2. Az alexandrovói ütközet.) — »I. Napoleon és kora.« (Képpel: »A gárda meghal, de meg nem adja magát!«) — »Gyors utazások.« — »Körelnökök és elnökök az új országgyűlésen.« (Br. Bánffy Miklós, gr. Andrássy Tivadar, Bokros Elek, Madarász József, Janicsáry Sándor és Csánady Sándor arcképpel.) — »Hires bálók.« — »Londoni divatlevél.« Képekkel: 1. Bál ruhá. 2. Legújabb londoni kalapminta.) — »Vagyont öröklő város és egyház.« — Irodalom és művészet; Közintézetek és egyletek; Egyveleg; Sakkjáték; Képtalány stb. rendes heti rovatok.

A **Vasárnapi Ujság** előfizetési ára negydevre 2 frt, a »Politikai Ujdonságokkal együtt 3 frt. — Ugyancsak a Franklin-Társulat kiadóhivatalában (Budapest, egyetem-tca 4. sz.) megrendelhető a »Képes Néplap« legolcsóbb újság a magyar nép számára, fél-évre 1 ft 20 kr.

Laptalajonos és felelős szerkesztő: **Dr. Mátéffy Ferencz**
Társ-szerkesztő: **Bánfalvi Lajos.**